

“मीठे बच्चे- अब चना मुट्ठीको पछाडि आफ्नो समय बर्बाद नगर, अब बाबाको मदतगार बनेर बाबाको नाम प्रख्यात गर ।” (विशेष कुमारीहरूप्रति)

प्रश्न:- यस ज्ञान मार्गमा तिम्रो कदम अगाडि बढिरहेको छ, त्यसको निशानी के हो ?

उत्तर:- जुन बच्चाहरूलाई शान्तिधाम र सुखधाम सदा याद रहन्छ । यादको समयमा बुद्धि कहीं पनि भट्किदैन, बुद्धिमा व्यर्थ विचार आउँदैन, बुद्धि एकाग्र छ, भुट्का खाँदैनन्, खुसीको पारा चढिरहेको छ भने यसबाट कदम अगाडि बढिरहेको छ भन्ने कुरा सिद्ध हुन्छ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरू यति समयसम्म यहाँ बसिरहेका छन् । दिलमा पनि आउँछ- हामी मानौं शिवालयमा बसेका छौं । शिवबाबा पनि याद आउँछ । स्वर्ग पनि याद आउँछ । यादबाट नै सुख मिल्छ । हामी शिवालयमा बसेका छौं भन्ने कुरा बुद्धिमा याद रह्यो भने पनि खुसी हुनेछ । जाने त आखिरमा सबैलाई शिवालयमा नै हो । शान्तिधाममा नै कसैलाई बसिरहनु छैन । वास्तवमा शान्तिधामलाई पनि शिवालय भनिन्छ, सुखधामलाई पनि शिवालय भनिन्छ । दुवैको स्थापना गर्नुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई याद पनि दुवैलाई गर्नु छ । त्यो शिवालय हो शान्तिको लागि र त्यो शिवालय हो सुखको लागि । यो हो दुःखधाम । अहिले तिमी संगममा बसेका छौ । शान्तिधाम र सुखधाम बाहेक अरु कसैको पनि याद हुनुहुँदैन । चाहे जहाँसुकै बसे पनि, धन्दा आदिमा बसेको भए पनि बुद्धिमा दुवै शिवालय याद आउनुपर्छ । दुःखधामलाई बिर्सनु छ । बच्चाहरू जान्दछन्- यो वेश्यालय, दुःखधाम अब खतम हुनु छ ।

यहाँ बस्दा तिमी बच्चाहरूलाई भुट्का आदि पनि आउनुहुँदैन । धेरैको बुद्धि यता-उति अरुतर्फ जान्छ । मायाको विघ्न पर्छ । तिमी बच्चाहरूलाई बाबा घरी-घरी भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मनमनाभव । भिन्न-भिन्न प्रकारको युक्ति पनि बताउनुहुन्छ । यहाँ बसेका छौ, बुद्धिमा यो याद गर हामी पहिले शान्तिधाम, शिवालयमा जानेछौं फेरि सुखधाममा आउनेछौं । यसरी याद गर्नाले पाप काटिदै जानेछन् । जति तिमी याद गर्छौ उति कदम बढाउँछौ । यहाँ अरु कुनै ख्यालमा बस्नुहुँदैन । नत्रभने तिमी अरूलाई नोक्सान पुर्‍याउँछौ । फायदाको सट्टा भन् नोक्सान गर्छौ । पहिले तिमी जब बस्दथ्यौ भने सामुन्नेमा कसैलाई जाँच गर्नको लागि बसाइन्थ्यो- कसले भुट्का खान्छ, कसले आँखा बन्द गरेर बस्छ, त्यसैले बडो खबरदार रहन्थे । बाबाले पनि हेर्नुहुन्थ्यो- यिनको बुद्धि कतै भट्किन्छ वा भुट्का खान्छ ? यस्ता पनि धेरै आउँछन् जसले केही पनि बुझ्दैनन् । ब्राह्मणीले लिएर आउँछिन् । शिवबाबाको अगाडि बच्चाहरू बडो राम्रो हुनुपर्छ, जसले लापरवाही (गफलत) नगरून्, किनकि बाबा कुनै साधारण टिचर हुनुहुन्न । बाबाले बसेर सिकाउनुहुन्छ । यहाँ धेरै सावधान भएर बस्नुपर्छ । बाबाले १५ मिनेट शान्तिमा बसाउनुहुन्छ । तिमी त घन्टा दुई घन्टा बस्छौ । सबै त महारथी छैनन् । जो कच्चा छन् उनलाई सावधान गर्नु छ । सावधान गर्नाले सजग हुनेछन् । जो यादमा रहँदैनन्, व्यर्थ सोच चलाइरहन्छन्, उनीहरूले मानौं विघ्न पार्छन् किनकि बुद्धि यता-उति भट्किन्छ । महारथी, घोडसवार, पैदल सेना सबै बसेका छन् ।

बाबा आज विचार सागर मन्थन गरेर आउनुभएको थियो- म्युजियममा अथवा प्रदर्शनीमा जुन तिमी बच्चाहरू शिवालय, वेश्यालय र पुरुषोत्तम संगमयुग यी तीनवटै बताउँछौ- यो सम्झाउनको लागि धेरै राम्रो छ । यिनीहरूलाई धेरै ठूला-ठूला बनाउनुपर्छ । सबैभन्दा राम्रो राम्रो ठूलो हल यिनीहरूको लागि हुनुपर्छ, जसले गर्दा मनुष्यहरूको बुद्धिमा तुरुन्त बसोस् । बच्चाहरूको विचार चल्नुपर्छ- यसमा हामीले कसरी सुधार ल्याउन सक्छौं । पुरुषोत्तम संगमयुग धेरै राम्रो बनाउनुपर्छ । त्यसबाट मनुष्यहरूलाई धेरै राम्रो शिक्षा मिल्छ । तपस्यामा पनि तिमी ५-६ लाई बसाउँछौ, तर होइन १०-१५ लाई तपस्यामा बसाउनुपर्छ । ठूला-ठूला चित्र बनाएर सफा अक्षरमा लेख्नुपर्छ । तिमीले यति सम्झाउँछौ तर फेरि पनि कहाँ सम्झन्छन् र । तिमी सम्झाउनको लागि मेहनत गर्छौ, पत्थरबुद्धि छन् नि । त्यसैले जति हुन सक्छ राम्रोसँग सम्झाउनुपर्छ । जो सेवामा रहन्छन् उनीहरूलाई सेवा बढाउने ख्याल गर्नुपर्छ । प्रोजेक्टर, प्रदर्शनीमा त्यति आनन्द आउँदैन जति म्युजियममा । प्रोजेक्टरबाट त केही पनि बुझ्दैनन् । सबैभन्दा राम्रो हुन्छ म्युजियम, बरू सानै होस् । एउटा कोठामा शिवालय, वेश्यालय र पुरुषोत्तम संगमयुगको दृश्य (सीन) होस् । सम्झाउनको लागि बडो विशाल बुद्धि चाहिन्छ ।

बेहदका पिता, बेहदका टिचर आउनुभएको छ भने बच्चाहरूले एम.ए., बी.ए. पास नगरुञ्जेल कहाँ बसिरहनुहुन्छ र ! बाबा कहाँ बसिरहनुहुन्छ र ! थोरै समयमा गइहाल्नु हुन्छ । बाँकी थोरै समय छ तर पनि जागृदैनन् । जो राम्रा-राम्रा बच्चीहरू छन् उनीहरूले भन्नेछन्— यी ४-५ सय रूपैयाँको लागि व्यर्थमा हामी किन समय बर्बाद गरौं । फेरि शिवालयमा हामीले के पद पाउनेछौं ! बाबा देख्नुहुन्छ— कुमारीहरू त स्वतन्त्र छन् । चाहे जतिसुकै तलब भए पनि यो त मुठ्ठीमा चना जस्तै हो, यो सबै खलास हुनेछ । केही पनि रहनेछैन । बाबा चना मुठ्ठी छुटाउन आउनुभएको छ तर छोड्दै छोड्दैनन् । त्यसमा छ चना मुठ्ठी, यसमा छ विश्वको बादशाही । त्यो त पाई पैसाको चना हो, त्यसको पछाडि कति हैरान हुन्छन् । कुमारीहरू त फ्री छन् । त्यो पढाइ त पाई पैसाको हो । त्यसलाई छोडेर यो ज्ञानलाई पढिरहेको भए दिमाग पनि खुल्ने थियो । यस्ता साना-साना बच्चीहरूले ठूला-ठूलालाई बसेर ज्ञान दिऊन्, बाबा आउनुभएको छ— शिवालय स्थापना गर्न । यो त जान्दछन्— यहाँको सबै थोक माटोमा मिल्नु छ । यो चना पनि भाग्यमा मिल्नेछैन । कसैको मुठ्ठीमा ५ चना अर्थात् ५ लाख हुनेछन्, त्यो पनि खतम हुनेछ । अहिले समय निकै कम छ । दिन-प्रतिदिन हालत खराब हुँदै जानेछ । अचानक आपद् आउँछ । मृत्यु पनि अचानक हुनेछ, मुठ्ठीमा चना छँदै प्राण निक्लिनछ । त्यसैले मनुष्यहरूलाई यस बाँदर स्वभावबाट छुटाउनु छ । केवल म्युजियम देखेर खुसी हुनु छैन, कमाल गरेर देखाउनु छ । मनुष्यहरूलाई सुधार्नु छ । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई विश्वको बादशाही दिइरहनुभएको छ । बाँकी त चना (भूगरा) पनि कसैको भाग्यमा हुनेछैन । सबै खतम हुनेछ, त्यसैले किन बाबाबाट बादशाही न लिने ? कुनै मेहनतको कुरा छैन । केवल बाबालाई याद गर्नु छ र स्वदर्शन चक्र घुमाउनु छ । चनाबाट मुठ्ठी खाली गरेर हीरा-जुहारतले मुठ्ठी भरेर जानु छ । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, यी चना मुठ्ठीको पछाडि आफ्नो समय किन बर्बाद गर्छौं ? हो, कोही पाका छन्, बाल-बच्चाहरू धेरै छन् भने तिनीहरूलाई सम्हाल्नुपर्छ । कुमारीहरूको लागि त धेरै सहज छ, जो आए पनि तिनलाई सम्भाऊ— बाबाले हामीलाई यो बादशाही दिनुहुन्छ । त्यसैले बादशाही लिनुपर्छ नि । अहिले तिम्रो मुठ्ठी हीराले भरिदै छ । बाँकी अरू त सबै विनाश हुनेछ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— तिमिले ६३ जन्म पाप गरेका छौ । अर्को पाप हो बाबा र देवताहरूको ग्लानि गर्नु । विकारी पनि बनेका छन् र गाली पनि गरेका छन् । बाबाको कति ग्लानि गरेका छन् । बाबाले बच्चाहरूलाई बसेर सम्भाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, समय गुमाउनु हुँदैन । यस्तो होइन, बाबा हामी याद गर्न सक्दैनौं । यसको सट्टा भन, बाबा हामी आफूलाई आत्मा याद गर्न सक्दैनौं । आफूलाई भुलिहाल्छौं । देह-अभिमानमा आउनु अर्थात् आफूलाई भुल्नु । आफूलाई आत्मा याद गर्न सक्दैनौं भने फेरि बाबालाई कसरी याद गर्न सक्छौं ? धेरै उच्च लक्ष्य छ । सहज पनि धेरै छ । बाँकी हो, मायाको विघ्न त पर्छ ।

मनुष्यहरूले गीता आदि त पढ्छन् तर अर्थ केही पनि बुझ्दैनन् । हिन्दूहरूको हो नै मुख्य गीता । हरेक धर्मको आ-आफ्नो एक शास्त्र हुन्छ । जो धर्म स्थापना गर्नेवाला छन् उनीहरूलाई सतगुरु भन्न मिल्दैन । यो ठूलो भूल हो । सतगुरु त एक हुनुहुन्छ, बाँकी गुरु कहलाउनेहरू त धेरै छन् । कसैले सिकर्मी (कार्पेन्टर)को काम सिकायो, इन्जिनियरको काम सिकायो भने ऊ पनि गुरु भैहाल्यो । हरेक सिकाउनेवाला गुरु हुन्छ, सतगुरु एक हुनुहुन्छ । अब तिमिले सतगुरु मिल्नुभएको छ । उहाँ सत्य पिता पनि हुनुहुन्छ भने सत्य टिचर पनि हुनुहुन्छ । त्यसैले बच्चाहरूले बढी लापरवाही (गफलत) गर्नु हुँदैन । यहाँबाट राम्रोसँग ताजा भएर जान्छन्, फेरि घर गएपछि यहाँको सबै भुल्छन् । गर्भजेलमा धेरै सजाय मिल्छ । वहाँ त गर्भ महल हुन्छ । विकर्म कुनै हुँदैन जसले गर्दा सजाय खान परोस् । यहाँ तिमि बच्चाहरू सम्भन्ध्यौ— हामी बाबासँग सम्मुखमा पढिरहेका छौं । बाहिर आफ्नो घरमा त यस्तो भन्दैनौ । त्यहाँ सम्भन्ध्यौ— हामीलाई भाइले पढाउँछन् । यहाँ त डाइरेक्ट बाबाको पासमा आएका छौं । बाबाले बच्चाहरूलाई राम्रोसँग सम्भाउनुहुन्छ । बाबाले सम्भाउनु र बच्चाहरूले सम्भाउनुमा फरक हुन्छ । बाबाले बसेर बच्चाहरूलाई सावधान गर्नुहुन्छ । बच्चा-बच्चा भनेर सम्भाउनुहुन्छ । तिमि शिवालय र वेश्यालयलाई बुझ्दछौ, बेहदको कुरा हो । यो स्पष्ट गरेर देखायौ भने मनुष्यहरूलाई केही आनन्द आउनेछ । वहाँ त यसो हाँसो-ठट्टामा सम्भाउँछौ, गंभीर भएर सम्भायौ भने राम्रोसँग बुझ्नेछन् । आफूमाथि दया गर, के यस वेश्यालयमा नै रहनु छ ! बाबाको ख्याल त चल्छ नि— कसरी-कसरी सम्भाऊं । बच्चाहरूले कति मेहनत गर्छन् फेरि पनि जस्ताको तस्तै हुन्छन् (डिब्बी में ठिकरी) । हो-हो भन्दै जान्छन्, धेरै राम्रो छ, गाउँमा सम्भाउनुपर्छ । स्वयंले बुझ्दैनन् । धनवान्, पैसा भएकाले त बुझ्ने पनि छैनन् । बिल्कुलै ध्यान नै दिनेछैनन् । तिनीहरू पछि

आउनेछन् । तब त ज्यादै ढिला (टू लेट) हुनेछन् । न उनीहरूको धन काममा आउनेछ न योगमा रहन सक्नेछन् । बाँकी, सुने भने प्रजामा आउनेछन् । गरिबले धेरै उँच पद पाउन सक्छन् । तिमी कन्याहरूको पासमा के नै छ र । कन्यालाई गरिब भनिन्छ किनकि पिताको वर्सा त बच्चालाई मिल्छ । बाँकी कन्यादान दिइन्छ, तब विकारमा जान्छन् । भन्नेछन्— विवाह गन्यौ भने पैसा दिनेछौं । पवित्र रहने हो भने एक पैसा पनि दिनेछैनौं । मनोवृत्ति हेर कस्तो छ । तिमी कसैसँग पनि नडराऊ । खुल्लासँग सम्भाउनुपर्छ । फूर्तिलो हुनुपर्छ । तिमी त बिल्कुलै सत्य भन्छौ । यो हो संगमयुग । उसतर्फ छ चना मुठ्ठी, यसतर्फ छ हीराको मुठ्ठी । अहिले तिमी बाँदरबाट मन्दिर लायक बन्छौ । पुरुषार्थ गरेर हीरा जस्तो जन्म लिनुपर्छ नि । चेहरा पनि बहादुर सिंहनी जस्तो हुनुपर्छ । कसै-कसैको अनुहार भेंडा बाख्रा (रिठ बकरी)को जस्तो हुन्छ, अलिकति आवाजबाट पनि डराउँछन् । त्यसैले बाबाले सबै बच्चाहरूलाई खबरदार गर्नुहुन्छ । कन्याहरूले त फँस्नु छैन । भन् बन्धनमा फँस्यौ भने फेरि विकारको लागि डन्डा खानुपर्नेछ । ज्ञानलाई राम्रोसँग धारणा गन्यौ भने विश्वको महारानी बन्नेछौ । बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई विश्वको बादशाही दिनको लागि आएको छु । तर कसै-कसैको भाग्यमा छैन । बाबा हुनुहुन्छ नै गरिबनिवाज । गरिब छन् कन्याहरू । माता-पिताले विवाह गराउन सक्दैनन् भने दिइहाल्छन् । त्यसैले उनीहरूलाई नशा चढ्नुपर्छ । हामी राम्रोसँग पढेर पद त राम्रो पाऔं । राम्रा स्टूडन्ट जो हुन्छन्, उनीहरू पढाइमा ध्यान दिन्छन्— हामी सम्मानसाथ पास होऔं । उनीहरूलाई नै फेरि छात्रवृत्ति मिल्छ । जति पुरुषार्थ गर्नेछौ, उति उच्च पद पाउनेछौ, त्यो पनि २१ जन्मको लागि । यहाँ छ अल्पकालको सुख । आज केही पद मिल्यो, भोलि मृत्यु भयो, खलास । योगी र भोगीमा फरक छ नि । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— गरिबहरूमाथि बढी ध्यान देऊ । धनवान्हरू मुस्किलले लिनेछन् । केवल भन्छन् धेरै राम्रो छ । यो संस्था धेरै राम्रो हो, धेरैको कल्याण गर्नेछ । आफ्नो केही पनि कल्याण गर्दैनन् । धेरै राम्रो छ भन्छन्, तर बाहिर गयो खलास । माया डन्डा उठाएर बसेको छ, जसले हौसला नै गुम गरिदिन्छ । एक थप्पडले नै अक्कल चट गरिदिन्छ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— दुनियाँको हालत हेर, के भएको छ ! बच्चाहरूले ड्रामालाई त राम्रोसँग बुझेका छन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) चना मुठ्ठी छोडेर बाबाबाट विश्वको बादशाही लिनको लागि पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ । कुनै कुरामा पनि डराउनु हुँदैन । निडर बनेर बन्धनबाट मुक्त हुनु छ । आफ्नो समय सच्चा कमाईमा सफल गर्नु छ ।
- २) यस दुःखधामलाई भुलेर शिवालय अर्थात् शान्तिधाम, सुखधामलाई याद गर्नु छ । मायाका विघ्नहरूलाई जानेर त्यसबाट सावधान रहनु छ ।

वरदानः— यस ब्राह्मण जीवनमा परमात्म-आशीर्वादको पालना प्राप्त गर्नेवाला महान् आत्मा भव

यस ब्राह्मण जीवनमा परमात्म-आशीर्वाद र ब्राह्मण परिवारको आशीर्वाद प्राप्त हुन्छ । यो छोटो युग सर्व प्राप्ति र सदाकालको प्राप्ति गर्ने युग हो । स्वयम् बाबाले हरेक श्रेष्ठ कर्म, श्रेष्ठ संकल्पको आधारमा हरेक ब्राह्मण बच्चालाई हरेक समयमा दिलदेखि आशीर्वाद दिइरहनुहुन्छ । यो सबै आशीर्वाद लिने आधार याद र सेवाको सन्तुलन हो । यस महत्त्वलाई जानेर महान् आत्मा बन ।

स्लोगनः— उदार दिल बनेर चेहरा र चलनबाट गुण वा शक्तिको उपहार (गिफ्ट) बाँड्नु नै शुभ भावना, शुभ कामना हो ।